

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **M. L.**, bytom P., proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 09. apríla 2010 č. k. 2S/4/2009-27, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 09. apríla 2010 č. k. 2S/4/2009-27 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovanej č.: 322-5553-GC-04/2008 zo dňa 08. decembra 2008 **r u š í** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č.: 322-5553-GC-04/2008 zo dňa 08. decembra 2008 žalovaná ako odvolací správny orgán s odkazom na § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej

poisťovni v znení zákona č. 242/2001 Z.z. (ďalej len „zák. č. 274/1994 Z.z.“) a podľa § 277 ods. 1 a 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) zmenila čiastočne odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Humenné, č. 700-2940066508-GC04/08 z 30. júla 2008 vo veci predpisu poistného na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie žalobcu, a v zostávajúcom zvyšku ho potvrdila.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) zák. č. 274/1994 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania správneho rozhodnutia Ústredie rozhoduje v prvom stupni vo veciach dôchodkového zabezpečenia, v druhom stupni vo veciach nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia a posudkovej činnosti sociálneho zabezpečenia, v ktorých v prvom stupni rozhodovala pobočka, v rozsahu vymedzenom osobitným predpisom.

Podľa § 277 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v hore cit. znení platí, že ak povinnosť platiť poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové zabezpečenie, poistné na poistenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze alebo pri chorobe z povolania a povinnosť platiť príspevok na poistenie v nezamestnanosti a príspevok do garančného fondu vznikla pred 1. januárom 2004 a táto povinnosť nebola do 31. decembra 2003 splnená, pri ich platení a vymáhaní sa po 31. decembri 2003 postupuje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

V prvostupňovom rozhodnutí pobočka žalovanej predpísala žalobcovi, ako samostatne zárobkovo činnéj osobe, za obdobie od 01.12.1998 do 07.02.1999 a ďalej od 08.02.2000 do 31.12.2000 poistné na nemocenské poistenie v sume 1.766,- Sk, poistné na dôchodkové zabezpečenie v sume 10.117,- Sk, tzn. spolu čiastka 11.883,- Sk.

V konaní boli podľa žalovanej preukázané, že žalobca bol v zmysle § 4a ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení na základe Osvedčenia č. 1/1993 z 19.03.1993 samostatne zárobkovo činnou osobou od tohto dňa, tzn. 19.03.1993 až do 31.12.2000 Ako samostatne zárobkovo činná osoba bol podľa § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Zb. povinný platiť poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie.

Ďalej podľa žalovanej nie je sporné, že žalobca ako samostatne zárobkovo činná osoba neuhradil poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie za obdobie od 01.11.1998 do 07.02.1999, a ďalej od 08.02.2000 do 31.12.2000. Podľa názoru posudkového lekára (vyjadrené v Stanovisku k dočasnej pracovnej neschopnosti z 22.05.2008) v dobe od 01. novembra 1998 do 20. novembra 1998 a od 08. februára 2000 do 31. decembra 2000 ako samostatne zárobkovo činná osoba bol práceschopný a bol schopný vykonávať zárobkovú činnosť.

Následne žalovaná s odkazom na ustanovenie § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. a § 37 ods. 1 zákona č. 98/1995 Z. z. o Liečebnom poriadku (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 98/1995 Z.z.“) vykonala výklad textu „s výnimkou obdobia, počas ktorého boli osoby uvedené v odseku 1 písm. a) až c) uznané za dočasne práceneschopné na výkon pracovnej činnosti“, pričom dospela k záveru, že *„vystavenie potvrdenia dočasnej pracovnej neschopnosti je takým právne relevantným dokladom, ktorý môže vystaviť iba na to oprávnená osoba a v lehotách stanovených zákonom. .... Neexistenciu takéhoto právne relevantného dokladu preto nemôže nahradiť ani vyjadrenie posudkového lekára o tom, že zdravotný stav poistenca by podmieňoval jeho pracovnú neschopnosť, a to napriek tomu, že poistenec v dôsledku zlého zdravotného stavu nebol schopný vykonávať zárobkovú činnosť na základe svojho živnostenského oprávnenia.“* Preto podľa žalovanej je základnou podmienkou pre aplikáciu výnimky z povinnosť platiť poistné (§ 14 ods. 7 písm. a/) to, aby boli uznané za dočasne práceneschopné na výkon pracovnej činnosti.

V súvislosti s týmto záverom vyzdvihla žalovaná aj nepravdivé tvrdenie žalobcu, ktorý o sebe tvrdil, že za práceneschopného uznaný bol, avšak doklady sa stratili. Takisto poukázala na povinnosť ošetrojúceho lekára a lekára ústavného zariadenia vystaviť tlačivo – potvrdenie dočasnej pracovnej neschopnosti, ak zistili, že zdravotný stav žalobcu podmieňuje jeho vystavenie.

Podľa § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. v hore uvedenom znení účinnom do 31.12.2003 Fyzické osoby a právnické osoby uvedené v odseku 1 písm. a) až d) a v odseku 2 písm. a) až d) sú povinné platiť poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie s výnimkou obdobia, počas ktorého boli osoby uvedené v odseku 1 písm. a), c) a d) a v odseku 2 písm. a), c) a d) uznané za dočasne práceneschopné na výkon pracovnej

činnosti, bola im poskytovaná peňažná pomoc v materstve alebo rodičovský príspevok; to neplatí, ak rodičovský príspevok poberá rodič slobodný, ovdovený, rozvedený alebo z iných vážnych dôvodov osamelý, ktorý nežije s druhom a je zárobkovo činný.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Prešove žalobu (označenú ako Podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia) zo dňa 14.01.2009. V ňom argumentoval najmä, že v období od 21. novembra 1998 bol zdravotne nespôsobilý k vykonávaniu akejkoľvek pracovnej činnosti, a to v dôsledku ťažkého úrazu, nepretržitého liečenia s opakovanými hospitalizáciami a operačnými zákrokmi – amputácia dolnej končatiny. Ďalej žalobca v svojej žalobe zdôraznil, že od toho istého dňa (21. novembra 1998) nepoberal nemocenské dávky, ako aj iné formy podpory, a v tejto súvislosti nevyžiadaval vypisovanie potvrdenia o dočasnej neschopnosti napriek tomu, že existujúci zdravotný stav toto podmieňoval.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Preto žalobu zamietol.

Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca dňa 21.11.1998 utrpel úraz a od 01.05.2000 je poberateľom invalidného dôchodku. V medziobdobí absolvoval hospitalizáciu, množstvo lekárskeho zákrokov a ošetrení.

S odkazom na právny stav (§ 4a ods. 1 písm. a/, § 145a ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., § 14 ods. 1 písm. b/ a odsek 7 písm. a/ zák. č. 274/1994 Z.z.) sa krajský súd stotožnil s argumentáciou správnych orgánov. Najmä sa stotožnil z argumentáciou, že vylúčenie odvodovej povinnosti žalobcu pre účely § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. je potrebné vykladať v súlade so zákonom č. 98/1995 Z.z. o Liečebnom poriadku. Súčasne krajský zdôraznil, že absenciu tlačiva o potvrdení dočasnej pracovnej neschopnosti nemôže nahradiť správa posudkového lekára o zdravotnom stave.

III.**Odvolanie žalobcu**

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 21.05.2010 (č. I. 38) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca poukázal na následky svojho ťažkého úrazu z 21.11.1998 – amputácia dolnej pravej končatiny, ktoré si vyžiadali nepretržitú liečbu s opakovanými operačnými úkonmi i opakovanými hospitalizáciami (naposledy dňa 03.04.2003).

Žalobca ďalej poukázal na to, že nakoľko v príslušnom období nepoberal nemocenské dávky a iné formy podpory, tak v tejto súvislosti potvrdeniu o práceneschopnosti nevenoval pozornosť aj napriek tomu, že zdravotný stav tomuto nasvedčoval, a to až do doby, kedy bol žalobca na túto skutočnosť upozornený pobočkou žalovanej v Humennom. Preto žalobca tvrdí, že žiadal praktického lekára o spätné vystavenie požadovaného potvrdenia; táto skutočnosť však podľa žalobcu v stanovisku pobočky žalovanej v Humennom absentuje.

Takisto žalobca zdôraznil, že správne orgány mali podľa jeho mienky v súlade s rozsudkom krajského súdu č. k. 3S 14/2006–52 zo dňa 04.12.2007 (jeho relevantnú časť odcitoval) najmä zisťovať, či jeho zdravotný stav v príslušnom období od 21.11.1998 do 07.02.1999 a od 08.02.2000 do 31.12.2000 podmieňoval alebo vylučoval jeho pracovnú neschopnosť.

Žalobca tiež poukázal na formálnu argumentáciu rozhodnutia žalovanej týkajúcu sa potvrdenia o práceneschopnosti a nie skutkového (zdravotného) stavu, ktorý by mal byť rozhodujúci na posúdenie jeho pracovnej schopnosti. Žalovaná ignorovala podstatu hore uvedeného rozhodnutia krajského súdu zo 04.12.2007, tzn. došetriť práceneschopnosť, ale otázkou vypísania potvrdenia o pracovnej neschopnosti. Takýto prístup žalovanej ako aj samotné rozhodnutia potom žalobca označil za svojvoľné a nekvalifikované.

Nakoľko žalovaná v svojom napadnutom rozhodnutí vymedzila svoju ďalšiu úlohu ako „v *náležitom rozsahu zistiť skutkový stav došetrenia práceneschopnosti v rokoch 1998 - 1999 a stratu dokladov o uznaní za práceneschopnosť.*“, tak žalobca vyslovil záver, že týmto vymedzením svojej úlohy žalovaná vylúčila šetrenie podstaty skutkového stavu.

Záverom žalobca navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu z dôvodu procesného pochybenia a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovanej (č. l. 41) zo dňa 24. júna 2010 vyplýva, že žalobca neuviedol žiadne nové, právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie právoplatného rozhodnutia žalovanej. Preto sa žalovaná pridrižiava obsahu svojho písomného vyjadrenia z 8. apríla 2009.

Žalovaná sa ďalej stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že absenciu tlačiva o potvrdení dočasnej pracovnej neschopnosti nemôže nahradiť správa posudkového lekára o zdravotnom stave. Preto podľa žalovanej nepostačuje, ak v dotknutom období žalobca spĺňal podmienky dočasnej pracovnej neschopnosti, avšak nepreukázal doklad o dočasnej pracovnej neschopnosti, ktorý mohol vystaviť iba prakticky alebo ošetrujúci lekár.

Z uvedených dôvodov žalovaná žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej

v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Hoci sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, tak na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovanej, je právna otázka, či absenciu tlačíva o potvrdení dočasnej pracovnej neschopnosti nie je možné nahradiť správou posudkového lekára o zdravotnom stave v súlade so zák. č. 98/1995 Zb.

Tak žalovaná ako aj krajský súd zhodne dospeli k právnemu záveru, že ustanovenie § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. (najmä v časti týkajúcej sa uznania za dočasne práceneschopného na výkon pracovnej činnosti) je nutné vykladať v nadväznosti na zák. č. 98/1995 Zb.

Žalovaná navyše konštatovala, že *„vystavenie potvrdenia dočasnej pracovnej neschopnosti je takým právne relevantným dokladom, ktorý môže vystaviť iba na to oprávnená osoba a v lehotách stanovených zákonom. .... Neexistenciu takéhoto právne relevantného dokladu preto nemôže nahradiť ani vyjadrenie posudkového lekára o tom, že zdravotný stav poistenca by podmieňoval jeho pracovnú neschopnosť, a to napriek tomu, že poistenec v dôsledku zlého zdravotného stavu nebol schopný vykonávať zárobkovú činnosť na základe svojho živnostenského oprávnenia.“* Preto podľa žalovanej je základnou podmienkou pre aplikáciu výnimky z povinnosť platiť poistné (§ 14 ods. 7 písm. a/) to, aby boli uznané za dočasne práceneschopné na výkon pracovnej činnosti.

Najvyšší súd musí takýto výklad práva označiť za rozporný s cieľom, ktorý v čase svojej platnosti sledoval zák. č. 274/1994 Z.z. a s ním súvisiace právne predpisy prijaté zákonodarcom pre oblasť nemocenského a zdravotného poistenia.

Podľa § 1 zák. č. 274/1994 Z.z. tento zákon upravuje zriadenie, činnosť a organizáciu Sociálnej poisťovne, financovanie a vykonávanie nemocenského poistenia, nemocenského zabezpečenia (ďalej len "nemocenské poistenie") a dôchodkového zabezpečenia.

Podľa § 1 ods. 3 zák. č. 98/1995 Z.z. tento zákon upravuje podmienky poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe povinného zdravotného poistenia bezplatne, za čiastočnú úhradu, na základe zmluvného pripoistenia, za celú úhradu a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 277/1994 Z.z. zdravotná starostlivosť je starostlivosť o ochranu, zachovanie a navrátenie zdravia fyzickej osoby (ďalej len "osoba"), ktorú poskytuje zdravotnícky pracovník (§ 54 ods. 3); poskytuje sa v zdraví, v chorobe, v tehotenstve, pri pôrode a v šestonedelí.

Podľa § 37 ods. 3 zák. č. 98/1995 Z.z. dočasná pracovná neschopnosť sa začína dňom, keď ju lekár zistil. Ak má zamestnanec zmenu už odpracovanú, začína sa nasledujúcim pracovným dňom. Len vo výnimočných prípadoch, najmä ak poistenec nemohol prísť k lekárovi skôr, môže lekár uznať dočasnú pracovnú neschopnosť začínajúcu sa skorším dňom, najviac však tri dni späť; ak ide o psychiatrické ochorenie, najviac sedem dní späť. V prípade náhleho ochorenia alebo život ohrozujúceho stavu, ku ktorému došlo v cudzine, môže ošetrojúci lekár so súhlasom posudkového lekára uznať dočasnú pracovnú neschopnosť aj nad rámeč týchto lehôt, najviac však 30 dní spätne.

Na základe uvedených ustanovení Najvyšší súd zdôrazňuje, že poskytovanie zdravotnej starostlivosti predstavuje základný nástroj zameraný na odstránenie prekážok spôsobujúcich dočasnú pracovnú neschopnosť jednotlivca. Iba osobu lekára zákon oprávňuje na zistenie stavu, kedy zdravie fyzickej osoby si vyžaduje ochranu, zachovanie, poprípade navrátenie s tým, že lekár je najpovolanejšou osobou usúdiť, či nariadený výkon zdravotnej starostlivosti bude dočasne spojený aj s pracovnou neschopnosťou alebo bude postačovať iné riešenie vzniknutej situácie.

Preto je celkom logické, že v zmysle § 37 ods. 3 zák. č. 98/1995 Z.z. sa dočasná pracovná neschopnosť začína dňom, keď ju lekár ako takú zistí, a to pri splnení niektorých výnimočných podmienok aj so spätnými účinkami.

Navyše v administratívnom spise sa nachádza napríklad prípis N. a.s. X. z 02.07.2008, v ktorom sa ako dôvod nevystavenia dokladu o pracovnej neschopnosti uvádza to, že žalobca ako pacient si ho nežiadal. Obdobné dôvody uvádza žalobca s tým, že sa počas svojej pracovnej neschopnosti nedomáhal svojho práva na vyplatenie rôznych dávok zdravotného, či nemocenského zabezpečenia.

Preto za tejto situácie sa ako rozporný s právom sociálneho zabezpečenia javí záver žalovanej, že jediným dôkazom, ktorý je schopná uznať za účelom preukázania dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu v dotknutom období, je iba doklad o pracovnej neschopnosti, hoci zdravotný stav žalobcu bol v období od 21. novembra 1998) do 31. decembra 2000 tak závažný, že mal byť podľa žalobcu dôvodom na priznanie invalidity s odôvodnením samotnej žalovanej: „pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav je neschopný vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie“.

Potom je neudržateľná formulácia žalovanej (1. ods. na str. 6 rozhodnutia), že „v dobe od 1. novembra 1998 do 20. novembra 1998 a od 8. februára 2000 do 31. decembra 2000 ako samostatne zárobkovo činná osoba bol [žalobca] práceschopný a bol schopný vykonávať zárobkovú činnosť.“

Na základe vyslovených záverov Najvyšší súd musí vzhľadom na osobitosti prejednávanej veci, že v tomto prípade nie je možné absolutizovať doklad o pracovnej neschopnosti pred zistením lekára o zdravotnom stave žalobcu (viď najmä Stanovisko k dočasnej pracovnej neschopnosti z 23.05.2008 (č.500/2008), kde posudkový lekár MUDr. A. nepopiera, že by žalobca nespĺňal podmienky na uznanie dočasnej pracovnej neschopnosti od utrpenia úrazu, tzn. od 21.11.1998.

Preto Najvyšší súd sa musel stotožniť s názorom žalobcu, že žalovaná sa vo svojom šetrení vôbec nezaoberala otázkou pracovnej neschopnosti žalobcu, ale výslovne sa zamerala na otázku vypísania potvrdenia o pracovnej neschopnosti, ktorá, ako už Najvyšší súd raz konštatoval, je v prejednávanej veci pre uznanie žalobcu za dočasne práceneschopnú osobu v zmysle § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. druhoradá.

S prihliadnutím na citované právne závery Najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej pri aplikácii § 14 ods. 7 písm. a) zák. č. 274/1994 Z.z. vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto bolo následné rozhodnutie žalovanej a jej prvostupňového orgánu o uložení povinnosti žalobcovi zaplatiť za dotknuté obdobie poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie žalobcu nesprávne.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na argumenty žalovanej Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešnému žalobcovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko však pre konajúci súd zo spisu nevyplývajú žiadny výdavky, na ktoré sa vzťahuje náhrady trov konania, tak nemohol trovy konania priznať.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poistné ako osobe zúčastnenej na sociálnom poistení, resp. sociálnom zabezpečení je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 08. marca 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová